

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20356/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Влада Кезић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3152/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3152/23 од 24.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3152/23 од 24.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 11310/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете исплати 30.000 евра са законском затезном каматом од 15.03.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка од 159.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3152/23 од 24.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о

ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за накнаду штете, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 172. Закона о облигационим односима. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да непоступање органа тужене у складу са чланом 207. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама) није повреда дужности у вршењу функције органа сама по себи, те да одговорност постоји само када је у питању намера или непажња, да између вршења дужности (односно пропуста) суда и проузроковане штете тужиоцу не постоји узрочно-последична веза, те да стога нема незаконитог или неправилног рада органа тужене као основа одговорности тужене за штету у смислу одредбе члана 172. ЗОО, што је у складу са праксом Врховног суда, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 28.08.2015. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 30.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић